

IISUS BIRUITORUL

Săptămânal duhovnicesc al Oastei Domnului • Fondator: Preot Iosif TRIFA • 1935

CORABIA LUI NOE (V)

Ce spun Istoria și știința despre potop

Ceea ce spune Biblia despre potop este un lucru deplin adevărat și din partea Istoriei. În istoria tuturor popoarelor din lume s-a păstrat tradiția și amintirea unui potop care a înecat pământul. Se află în istoria haldeilor, perșilor, egiptenilor și chinezilor. Tradiția potopului s-a păstrat până și în America.

Geologia, știința care se ocupă cu cercetarea straturilor de pământ, adevărate și ea acest lucru. Geologia vorbește despre o lume „antidiluviană” (de dinaintea de potop); o lume cu plante și animale ce s-au stins. Istoria spune că potopul a fost cam prin anii 1600-1700 după facerea lumii. Unii spun că potopul a fost în anul 1656 după facerea lumii. În anul 1656, noiembrie 17, a intrat Noe în corabie.

Învățați mai spun că pe timpul potopului a fost o lume întreagă de oameni. Stricăciunea

sufletească de care vorbește Biblia încă e adevărată prin faptul că neamul cainiților a apucat cu măiestriile, a clădit orașe, s-a îmbogățit, iar unde este bogăție acolo e și stricăciune. Oamenii dinaintea potopului ajunseseră la o cultură și bunăstare foarte înaintate. Însăși decăderea lor era un semn de bogăție și înaintare. Clădirea corăbiei lui Noe încă este o dovadă despre cât de înaintat era meșteșugul acelor vremuri.

Potopul s-a petrecut în Asia și e adevărat și de faptul că Asia e leagănul tuturor animalelor. Acolo li s-a conservat semintia.

Și, iată așa, chiar și istoria și știința omenească întăresc, cuvânt cu cuvânt, tot ceea ce spune Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu.

(continuare în pg. 5)

Părintele Iosif TRIFA

Semnul aleșilor lui Dumnezeu

Cuvânt de învățătură în Duminica Tuturor Sfinților

„Deci, tot cela ce Mă va mărturisi pre Mine înaintea oamenilor, și Eu îl voi mărturisi pre el înaintea Tatălui Meu, Carele este în ceruri. Iar cela ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu de dânsul înaintea Tatălui Meu, Carele este în ceruri” (Matei 10, 32-33).

Ucenici ai Domnului nu sunt cei care doar se numesc creștini, după numele Lui, nici cei care doar au luat asupra lor fâgăduințele slujirii Lui. Ucenici sunt cei ce îl mărturisesc în

chip lucrător ca Domn al lor, care îl mărturisesc în chip lucrător ca Stăpân cu drepturi depline asupra lor

(continuare în pg. 5)

Sf. Ignatie BRIANCANINOV

Din sumar

- Șapte ispășiri pentru păcat,
la Sf. Vasile cel Mare / Pr. Petru RONCEA, pg. 2
- Foamea după Cuvântul lui Dumnezeu /
Sorin MICUȚIU, pg. 2
- Înscriși în «Scrisoare despre jertfă» (I) /
Pr. Cornel CLOP, pg. 3
- Să prăznuim Treimea cea Sfântă ... /
Pr. Conf. Univ. Dr. C. NECULA, pg. 4

CINE ARE... ȘI PĂZEȘTE

„Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui.” (Ioan 14, 21)

Domnul Iisus Hristos Da spus mai departe ucenicilor Săi în seara aceea, ca o condiție sfântă: *Cine are cuvintele Mele și le păzește, acela Mă iubește. Și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui...* Spre a fi iubit de Dumnezeu Tatăl și spre a-L cunoaște și a-L avea pe Hristos trebuie să-L iubești pe El, trebuie să ai în inimă atât cuvintele, cât și iubirea Lui. Ca să dovedești că ai dragoste față de Hristos, trebuie să ai cuvintele Lui. Și ca să le păstrezi, trebuie să le păzești.

A avea cuvintele lui Hristos nu înseamnă numai a-ți cumpăra o Biblie și a o pune undeva în casa ta, ca să ai Cartea Sfântă și să-ți meargă bine în treburile casei. Sau s-o ai sub pernă, ca să poți dormi bine. E bine și aceasta. Dar nu-i de-ajuns. Nu-i de-ajuns nici să porți numai în buzunar Evanghelia. Nu-i de-ajuns nici chiar să ai versetele ei în memorie... Ci numai atunci este de ajuns când, având cuvintele Domnului Iisus în casa ta, în buzunarul tău și în memoria ta, ele vor ajunge în inima ta și se vor intrupa în faptele tale zilnice. În iubirea ta față de toți oamenii. În iertarea ta față de toți cei care ți-ar fi greșit în vreun fel. În răbdarea ta liniștită față de toate necazurile. În înfrânarea ta de la toate ispitele și poftele firii pământești. În viețuirea ta necurmată după toate îndemnulurile Duhului Sfânt (Rom 8, 1).

Având astfel cuvintele Domnului în viața ta, dragostea față de ele te va face să le păzești cu toată curăția. Atât în litera lor, cât și în duhul lor. Nu vei arunca atunci și nu vei disprețui,

(continuare în pg. 6)

Traian DORZ

TEMELIE CU SFINȚI

Anul pe care-l trecem este închinat cinstirii Sfinților Capadocieni. Aceștia, Sfântul Vasile cel Mare, Sfântul Grigorie de Nazianz și Sfântul Grigorie de Nyssa – ei sunt cei mai de seamă –, au trăit cu multe sute de ani în urmă. Dar s-a întâmplat ceva straniu cu unii dintre contemporanii lor mai tineri ce ne dă și nouă de gândit, acum, la Duminica Tuturor Sfinților. Fiind copleșiți de personalitatea Sfinților, aceștia s-au lăsat furați de valul cinstirii imediate, fără ca viețuirea lor să fie conformă cu sfințenia acelor cărora le făceau pomenirea. Din această cauză, foarte mulți au căzut în erezii, în discuții pierzătoare de suflet, pentru că, luând ziceri ale Sfinților și neavând înțelegerea lor, ci tâlcuindu-le după mintea lor pătimășă și îngustă, au interpretat deseori eronat multe din cuvintele lor tainice.

Să ne gândim dar cum totuși astăzi sunt mari Sfinții aceștia? Cine le-a adus numele peste secole până la noi? Ei bine, în decursul vremurilor, alți sfinți s-au adâncit în operele acestor mari oameni ai lui Dumnezeu din veacurile de aur ale creștinismului și s-au luminat înțelegându-le gândirea lor dumnezeiască, transmițând astfel mai departe mesajul divin pe care ei l-au pus în cuvintele lor. Și dacă noi reușim astăzi să vorbim în măsura noastră despre acești Sfinți, este pentru că numele lor a fost ridicat la mare înălțime de alții asemenea lor de după ei. Între astfel de oameni mari îl putem socoti și pe Părintele Iosif, căci și el este unul dintre aceia care ne-a pus nouă înainte înțelegerea și frumusețea cuvintelor Sfinților.

La mare încercare suntem însă noi, când e vorba să vorbim despre scrisul înaintașilor, mai ales al fratelui Ioan Marini, al fratelui Traian Dorz și al altora care sunt atât de aproape de noi și par ca niște munți ce dau să cadă peste noi. Dacă nu ne ridicăm la înălțimea sfințeniei lor, cel mai adesea, ca și epigonii Sfinților Capadocieni de odinioară, ne trezim și noi greșind. De ce? Pentru că am lăsat deoparte prea multă vreme ceea ce trebuia să facem. Adică să ne aplecăm asupra învățăturii de credință pe care Sfinții au statornicit-o și au așezat-o în Biserică până la noi. Și prin aceasta să înțelegem ceea ce au scris și cei mai aproape de noi. Iar ceea ce e mai greu de priceput, să lăsăm munca aceasta sensibilă a tâlcuirii acelor care se vor ridica la statura sfințeniei celor care le-au scris, adică a Părintelui Iosif, a fratelui Traian, a fratelui Marini. Abia după ce aureola lor va fi conturată de cei care vor avea chemarea să se oprească asupra vieții și opereii lor, atunci vom putea vorbi cu evlavie despre numele lor precum astăzi grăim noi, oricare dintre noi, despre Sfinții Capadocieni. Să ne rugăm Domnului să ridice oameni cucernici și sfinți care să zugrăvească chipul acestor fericiți înaintași ai vremii noastre altfel decât neputința noastră o poate face. Sau o și face.

Am făcut această analiză pentru că ne punem adeseori întrebarea de ce sunt tulburări între noi. Pentru că astăzi, în loc să punem temelie a învățăturii noastre de credință aceea pe care Sfinții au statornicit-o pentru totdeauna, am lăsat, cei mai mulți, deoparte cuvintele lor și ne-am apucat să interpretăm noi, după puterile noastre, cuvintele grele despre care fratele Traian spunea că ceea ce ne înțelegem astăzi vom înțelege mai târziu. Iar noi am înțeles... astăzi

Anul acesta închinat cinstirii Sfinților Capadocieni ne-a învățat ceva. Anume că, de vom înțelege Sfânta Scriptură și pe părinții noștri de mai curând în viziunea și în gândirea Părinților Bisericii adusă de urmașii lor sfinți până la noi, atunci Oastea Domnului are viitor. Ea va avea șansă să treacă peste vremi dacă va pune la temelie discursului său această aducere-aminte a părinților sfinți, a înaintașilor. Înaintașii noștri nu sunt numai cei de lângă noi, Oastea Domnului este o fiică a Bisericii, ea are ca înaintași pe toți Sfinții Bisericii pe care Părintele Iosif i-a adunat în conștiința sa, i-a adus în sine, în memoria și în discursul său, sigur că în măsura în care la timpul său a avut acces la traducerile învățăturii Sfinților Bisericii. Și în măsura în care a avut acces, am văzut în cărțile lui citându-i pe Sfântul Atanasie cel Mare, pe Sfântul Ioan Gură de Aur etc. Iar noi astăzi suntem datori la fel să presăram discursul nostru cu amintirea și învățăturile acestor oameni sfinți ai lui Dumnezeu, prin gândirea cărora să ne adâncim și în gândirea părinților noștri mai de aproape. Atunci frontul nostru comun împotriva păcatelor se va întări și, în această unitate de luptă, cu puterea Jertfei lui Hristos, vom reuși să scoatem din noi și dintre noi bolovanul cel greu al păcatului care ne ruinează inima și țara.

Preot Petru RONCEA